

ພຣະທຳໂຍເອນ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກເຊັບເວັນທ໌ເດ ແອດເວນຕິດແຫ່ງລາວໂອດີເຊຍ - ເລກທີ ສີສິບສີ

Jeff Pippenger
2026-02-10

ເລກ ສີສິບສີ

ໃນປີ 1844 ຄຳສອນເລື່ອງວັນສະບາໂຕວັນທ໌ເຈດໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຖືກເນັ້ນຢ່າງພິເສດແກ່
ຊົດຕ໌ໄວທ໌ ເມື່ອນາງໄດ້ເຫັນເຂົ້າໄປໃນຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ນາງຍັງໄດ້ບັນທຶກອີກວ່າ ໃນວັນສຸດທ້າຍ
ຄຳສອນເລື່ອງການບັງເກີດເປັນມະນຸດ ມີການເນັ້ນຢ່າງດຽວກັນຈາກສະຫວັນ. ວັນສະບາໂຕວັນທ໌ເຈດ
ເປັນຕົວແທນຂອງແສງສະຫວ່າງພິເສດຈາກຫົບ ເມື່ອວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນແບບຕົວຈິງເລີ່ມຕົ້ນ,
ແລະວັນສະບາໂຕປີທ໌ເຈດ ເປັນຕົວແທນຂອງແສງສະຫວ່າງພິເສດຈາກຫົບ
ເມື່ອວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນແບບຕົວຈິງໄປຮອດຂັ້ນສູງຂອງມັນ.

ຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບມະນຸດໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວໃນການປະຊຸມອັນບໍລິສຸດຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງ
ເລວີຕ໌ 23; ມັນເປັນໂອເມກາຂອງວັນຊະບາໂຕວັນທ໌ເຈດ,
ຊຶ່ງເປັນການປະຊຸມອັນບໍລິສຸດຄັ້ງທຳອິດໃນຕອນຕົ້ນຂອງ ເລວີຕ໌ 23.
ວັນຊະບາໂຕທຳອິດນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງລົດອຳນາດໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ວັນຊະບາໂຕສຸດທ້າຍເປັນຕົວແທນແຫ່ງລົດອຳນາດໃນການຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຂອງພຣະອົງ.
ວັນຊະບາໂຕທຳອິດນັ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເລກ "23" ແລະ ວັນຊະບາໂຕສຸດທ້າຍໂດຍເລກ "252."

ສັນຍາລັກສອງປະການນັ້ນແມ່ນດັ່ງປາຍທັງສອງຂອງພຣະທຳເລວີຕ໌ກິດ ບົດທີ ຊາວສາມ
ແລະມັນກໍເປັນປາຍທັງສອງຂອງປະຫວັດສາດ Millerite ດ້ວຍ. ປີ 1798 ເປັນການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງ
2,520 ປີທີ່ຕຳນານອານາຈັກຝ່າຍເຫຼືອຂອງອິສະຣາເອນ ແລະ 2,300 ປີທີ່ສຳເລັດຄົບຖ້ວນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ
1844. ເມື່ອ Sister White ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະໄດ້ເພິ່ງເບິ່ງພຣະບັນຍັດສົບປະການ,
ນາງກຳລັງເປັນແບບຢ່າງເຊິ່ງສະແດງເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ
ຜູ້ຊົງຕິດຕາມພຣະຄຣິດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທຶສຸດ
ເມື່ອພຣະອົງກຳລັງເຮັດພະລາຊະກິດແຫ່ງການເປັນອັນຫຍິບອັນດຽວໃຫ້ສຳເລັດ. ການທົດສອບເລື່ອງພຣະວິຫານ
ແມ່ນການທົດສອບແຫ່ງການຕິດຕາມພຣະເມສານອ້ຍໄປບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ.

ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນປະກົດຢ່າງທັງຫຼາຍ; ເພາະພວກເຂົາເປັນພົມຈາຣີ.
ພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເມສານອ້ຍໄປທຸກບ່ອນທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ.
ພວກເຂົາໄດ້ຖືກໂຖ່ອອກຈາກທຳມະນຸດທັງຫຼາຍ,
ເປັນຜົນແຮກຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າແລະແດ່ພຣະເມສານອ້ຍ. ພຣະນິມິດ 14:4

ຊົດສະຕ໌ໄວທ໌, ໃນຖານະສາດສະດາພະຍາກອນ,
ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນບັນດາຜູ້ສັດຊື່ໃນເບື້ອງຕົ້ນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດທຶສຸດໂດຍຄວາມເຊື່ອ,
ແລະໃນການກະທຳນັ້ນ ນາງກໍໄດ້ຈັດວາງເປັນແບບຢ່າງຂອງບັນດາຜູ້ສັດຊື່ໃນບັນປາຍ
ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໄປໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນສະຖານບໍລິສຸດທຶສຸດ ແລ້ວເພິ່ງເບິ່ງໄປໃນຫົບພັນທະສັນຍາ.
ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຫັນຖືກສ້ອງແຈ້ງຢູ່ນັ້ນ ຄືຫຼັກຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບເປັນມະນຸດ,
ການເຮັດໃຫ້ການບອງດອງເປັນອັນຫຍິບອັນດຽວສຳເລັດລົງ. ພວກເຂົາເຫັນເຄຣນຟູບິກຄຸມທັງສອງ
ເປັນຕົວແທນຂອງວັນຊະບາໂຕທັງສອງແຫ່ງການຊົງສ້າງ ແລະການຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່. ພວກເຂົາເຫັນ 252
ຢູ່ດ້ານຫນຶ່ງຂອງຫົບ ແລະ 23 ຢູ່ອີກດ້ານຫນຶ່ງ ແລະຮັບຮູ້ວ່າ ໃນຄວາມສອດຄ່ອງກັບການຊົງສ້າງ

ແລະການຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່; 23 ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການສົມຮົດຂອງພຣະພາວະກັບມະນຸດຊາດ,
ແລະພວກເຂົາເຫຼົ່ານີ້ 252
ເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງການປ່ຽນສະພາບຂອງມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ເປັນມະນຸດຜູ້ທີ່ຖືກປະສານເຂົ້າກັບພຣະພາວະ.

ພາພຣະກະລຸນາບໍ່ຄວນຖືກເຄືອນຍ້າຍອອກໄປ, ດັ່ງນັ້ນການທີ່ຊົດສະເຕີໄວທ໌
ໄດ້ເບິ່ງເຂົ້າໄປພາຍໃນຈຶ່ງເປັນການເປີດເຜີຍພິເສດ, ແລະໃນທາງພະຍາກອນ
ພາບປະກອບນັ້ນມັ່ງໄປຫາຍຸກສຸດທ້າຍຫຼາຍກວ່າຍຸກທຶນາງມືຊີວິດຢູ່. ໂດຍການເພິ່ງເບິ່ງ
ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກປ່ຽນແປງ. ບົດທົດສອບແຫ່ງພຣະວິຫານ
ຄືພຣະຄຣິດຊົງນຳພາປະຊາຊົນພົມມະຈາລີຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ເປັນຂັ້ນເປັນຕອນ.
ຄວາມຈິງທາງພະຍາກອນເປັນຕົວແທນຂອງຂັ້ນຕອນຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ສະຫວ່າງໂດຍຂ່າວສານແຫ່ງ
ສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນ.

ພຣະວິຫານຂອງພວກ Millerite ທີ່ມີອາຍຸສັບສົນຫຼາຍປີນັ້ນເປັນຂັ້ນໜຶ່ງ.

ພຣະວິຫານມະນຸດຂອງ "23" (ຊາຍແລະຍິງ, ພຣະອົງຊົງສ້າງພວກເຂົາ) ເປັນຂັ້ນໜຶ່ງ.

ການທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຍົກພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງຂຶ້ນໃນສາມວັນເປັນຂັ້ນໜຶ່ງ.

ຄັງເກັບແມ່ນພຣະວິຫານໃນພຣະທຳມາລາກີ.

ເນເຕມຍົາໄດ້ຊຳລະຫ້ອງເກັບຂອງໃຫ້ພົ້ນຈາກການລົບຫລ່ຽມຂອງໂຕບິຍາ.

ພຣະວິຫານນັ້ນແມ່ນສະຖານທີ່ທີ່ມະຫາປະໂລຫິດຮົກຍົາໄດ້ຄົ້ນພົບຂໍ້ຂຽນຂອງໂມເຊ
ໃນລະຫວ່າງການພົ້ນພາໃນສະໄໝຂອງກະສັດໂຢຊີຢາ.

ພຣະວິຫານທີ່ເນເຕມຍົາໄດ້ຊຳລະໃຫ້ພົ້ນຈາກການລົບຫລ່ຽມນັ້ນ
ແມ່ນພຣະວິຫານດຽວກັນກັບທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ຊຳລະສອງຄັ້ງໃຫ້ພົ້ນຈາກ
"ການລົບຫລ່ຽມເປັນການຫມືນປະໝາດສົງສັກສິດ" ຕາມທີ່ ຊົດເຕີໄວທ໌ ໄດ້ກ່າວໄວ້.

ຫົບສົບໃນຄວາມຝັນຂອງ Miller ເປັນຂັ້ນບັນໄດ.

ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ນຳຜູ້ສັດຊືຂອງພຣະອົງເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດແລ້ວ ພຣະອົງຊົງນຳພວກເຂົາຕັດໄປ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຊົດສະເຕີໄວທ໌ ໄປຫາຫົບພັນທະສັນຍາ ຊຶ່ງຍົກບ່ອນພຣະກະລຸນາຂຶ້ນ
ແລະຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຂົາມອງເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ. ເມື່ອພວກເຂົາມອງເຂົ້າໄປຂ້າງໃນ
ພວກເຂົາເຫັນວ່າທັງຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບເນື້ອຫນັງ ແລະວັນຊະບາໂຕວັນທິເຈດ
ໄດ້ຖືກຫໍ້ມືໄວ້ດ້ວຍຮັດສະໝອ້ອນນຸ່ມ. ບັນທັດເທິງບັນທັດ ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັບຮູ້ຄຳສອນທີ່
"ໄດ້ຖືກຫໍ້ມືໄວ້ດ້ວຍແຮງສະຫວ່າງອ່ອນໆ" ກໍ່ບໍ່ຕົນໃຫ້ສັອດຄ່ອງກັບຊົດສະເຕີໄວທ໌
ໃນການເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດໂດຍຄວາມເຊື່ອ ແລະການມອງເຂົ້າໄປໃນຫົບພັນທະສັນຍາ.

ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຈຳເພາະເຈາະຈົງຫຼາຍກວ່າສຳລັບຍຸກສຸດທ້າຍ
ຫາກບໍ່ແມ່ນສຳລັບວັນເວລາທີ່ພວກເຂົາມືຊີວິດຢູ່.

ເມື່ອບັນດາຜູ້ພະຍາກອນບູຮານເຫຼົ່ານັ້ນເອງກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍານ,
ພວກເຂົາກໍ່ເປັນຕົວແທນແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ,
ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນຄື ໜຶ່ງແສນສີສົບສີພັນຄືນ. ຊົດເຕີໄວທ໌
ອາດຈະເປັນຜູ້ພະຍາກອນບູຮານທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ, ເພາະວ່າພາບປະກອບທັງປວງຂອງນາງເປັນຕົວແທນປະຫວັດ
ສາດອາລະພາຂອງປະຫວັດສາດໂອເມກາຂອງໜຶ່ງແສນສີສົບສີພັນ.
ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທຸກຄົນລ້ວນສະແດງເຖິງຜູ້ທີ່ເຫຼືອຢູ່ ແຕ່ຊົດເຕີໄວທ໌

ຍັງເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດເບື້ອງຕົ້ນອີກດ້ວຍ
ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການເຮັດໃຫ້ສຳເລັດໃນປະຫວັດສາດຕອນຈົບ—ຢ່າງກົງຕາມຕົວອັກສອນ.

ໃນປະຫວັດສາດຖານຂັ້ນອັນຟາ, ຊົດສະຕະໄດໄທໃນນິມົດ
ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າໄປຍັງຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດແຫ່ງພະວິຫານສະຫວັນ. ເມື່ອໄປຮອດຫນ້າ, ພະທັງໝົດແຫ່ງພະກະລຸນາເທິງຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ, ຊຶ່ງເປັນທັງໝົດຄວນຖືກຍົກອອກ, ໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນ
ເພື່ອໃຫ້ຊົດສະຕະໄດໄທສາມາດເພິ່ງມອງເຂົ້າໄປພາຍໃນ ບ່ອນຫນ້າໄດ້ຫັນພຣະບັນຍັດສົບປະການ.

“ໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດ ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຫົບຫນຶ່ງ; ດ້ານເທິງແລະດ້ານຂ້າງຂອງມັນເປັນຄຳບໍລິສຸດຢ່າງຍິ່ງ.
ຫົບພາຍແຕ່ລະຂ້າງຂອງຫົບມີຄຣຸບທຶງດຽມຕົນຫນຶ່ງ ກາງປົກຂອງພວກມັນແຜ່ອອກຄຸມຢູ່ເທິງຫົບ.
ໃບຫນ້າຂອງພວກມັນຫັນເຂົ້າຫາກັນ ແລະພວກມັນກໍມີລົງເບິ່ງຂ້າງລຸ່ມ.
ລະຫວ່າງທຸດສະຫວັນທັງສອງນັ້ນມີກະຖານຄຳສຳລັບເຜົາກຳຍານ. ເຫນືອຫົບ ບ່ອນທີ່ທຸດສະຫວັນຍືນຍົງ
ມີພະສະຫງ່າລາສີສະຫວ່າງຈຳຢ່າງເຫຼືອປະມານ ບາກົດຄ້າຍດັ່ງພະບັນລັງທິພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່
ພຣະເຢຊູປະທັບຢູ່ຂ້າງຫົບ, ແລະເມື່ອຄຳອະທິຖານຂອງພວກທຳມະສິດລອຍຂຶ້ນມາເຖິງພຣະອົງ,
ກຳຍານໃນກະຖານນັ້ນກໍລອຍຄວັນຂຶ້ນ,
ແລະພຣະອົງກຳຖວາຍຄຳອະທິຖານຂອງພວກເຂົາພ້ອມກັບຄວັນກຳຍານນັ້ນແດ່ພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ.
ໃນຫົບນັ້ນມີໂອຄຳບັນຈຸມານາ, ໄມ້ເຫຼົ້າຂອງອາໂຣນທີ່ແຕກຫນູ່,
ແລະແຜ່ນຫນຶ່ງທັງສອງທິພັບເຂົ້າຫາກັນໄດ້ຄ້າຍດັ່ງຫນັງສື. ພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດມັນອອກ,
ແລະຂ້ອຍໄດ້ເຫັນພຣະບັນຍັດສົບປະການທີ່ຖືກຂຽນໄວ້ເທິງນັ້ນໂດຍນິວພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນແຜ່ນຫນຶ່ງມີສີປະການ, ແລະອີກແຜ່ນຫນຶ່ງມີຫີກປະການ.
ສີປະການຢູ່ໃນແຜ່ນທຳອິດສ່ອງແສງສະຫວ່າງກວ່າຫີກປະການອັນ. ແຕ່ປະການທັງສອງ
ຄືພຣະບັນຍັດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕ ສ່ອງແສງເຫນືອກວ່າທັງໝົດ;
ເພາະວັນຊະບາໂຕໄດ້ຖືກແຍກໄວ້ເພື່ອຮັກສາໃນກຽດແກ່ພຣະນາມອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ວັນຊະບາໂຕອັນບໍລິສຸດນັ້ນບາກົດງົດງາມສະຫງ່າຫຼາຍ—ມີຮີດສະໝັດແຫ່ງພະສະຫງ່າລາສີຫ້ອມລ້ອມຢູ່ທົ່ວ.
ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນວ່າພຣະບັນຍັດເລື່ອງວັນຊະບາໂຕບໍ່ໄດ້ຖືກຕອກໄວ້ໃນກ້າງແຂນ. ຖ້າມັນຖືກຕອກໄວ້,
ພຣະບັນຍັດອີກເກົ້າປະການກໍຖືກຕອກໄວ້ເໝືອນກັນ;
ແລະພວກເຮົາກໍມີໂຮລິທິຈະລະເມດີພຣະບັນຍັດທັງໝົດນັ້ນ ເຊັ່ນດຽວກັບການລະເມດີປະການທັງສອງ.
ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ຽນວັນຊະບາໂຕ, ເພາະພຣະອົງບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ.
ແຕ່ສັນຕະບາບາໂຕບໍ່ປ່ຽນມັນຈາກວັນທີ່ຈັດເປັນວັນທຳອິດຂອງອາທິດ;
ເພາະວ່າທ່ານນັ້ນຈະເປັນຜູ້ປ່ຽນແປງເວລາແລະພຣະບັນຍັດ.” Early Writings, 32.

ຄຳສອນເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໃນວັນທີຈັດ
ເປັນຄຳສອນອັນເປັນອາລະຟາໃນປະຫວັດການກ່ຮ່າງຕັ້ງຕົ້ນຂອງຂະບວນການມືນເລີໂຮທ໌
ຊຶ່ງເລີມຕົ້ນເປັນຂະບວນການມືນເລີໂຮທ໌ແບບຟິລາເດນເຟຍ
ຈາກນັ້ນໄດ້ປ່ຽນໄປເປັນຂະບວນການມືນເລີໂຮທ໌ແບບເລີໂຮທ໌ໃນປີ 1856
ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນເປັນຄຣິດຕະຈັກເຊວເວັນທ໌ເດ ແອດເວນຕິສ໌ ແບບເລີໂຮທ໌ໃນປີ 1863. ຊົດເຕີໄວທ໌
ຍັງໄດ້ລະບຸຄຳສອນອັນເປັນໂອເມກາໃນປະຫວັດຂອງວັນສຸດທ້າຍ
ເມື່ອຂະບວນການເລີໂຮທ໌ຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ
ປ່ຽນໄປເປັນຂະບວນການຟິລາເດນເຟຍຂອງຄົນຫນຶ່ງແສນສີໝືນສີຟ້າ.
ແສງສະຫວ່າງອັນເປັນອາລະຟາແລະໂອເມກາ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຳສອນເລື່ອງວັນຊະບາໂຕໃນວັນທີຈັດ
ແລະຄຳສອນເລື່ອງການບັງເກີດມາເປັນມະນຸດ.

“ຜູ້ທີ່ສາມັກຄີສິນທະນາກັບພຣະເຈົ້າ ຍ່ອມດຳເນີນຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງຂອງດວງອາທິດແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ.
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຫຍາບຫມັ້ນພຣະຜູ້ຖືຂອງຕົນ
ໂດຍການເຮັດໃຫ້ທາງຂອງຕົນເສຍມຸມຢູ່ຕາພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນສ່ອງສະຫວ່າງເທິງພວກເຂົາ.
ເມື່ອພວກເຂົາເຂົ້າໃກ້ຈຸດສູນສຸດຂອງປະຫວັດສາດໂລກນີ້, ຄວາມຮູ້ຂອງພວກເຂົາເກືອບກັບພຣະຄຣິດ
ແລະເກືອບກັບຄຳພະຍາກອນທັງຫຼາຍທີ່ກ່ຽວກັບພຣະອົງ ຍັງເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຂົາມີຄຸນຄ່າອັນບໍ່ມີຂອບເຂດ;
ເພາະພວກເຂົາເປັນນ້ຳໜັງໃຈດຽວກັນກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ສຳລັບພວກເຂົາ
ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າມີຄວາມງາມ ແລະຄວາມນ່າຊົມຊື່ນຢ່າງເຫຼືອປະມານ.
ພວກເຂົາເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງພຣະຄຳນັ້ນ. ຄວາມຈິງຖືກເປີດເຜີຍແກ່ພວກເຂົາ.
ຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບເນື້ອຫນັງຂອງພຣະອົງ ຖືກຫໍ່ຫຸ້ມໄວ້ດ້ວຍລັດສະໝອັນອ່ອນໄຍນ.
ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ພຣະຄຳພີເປັນກຸນແຈທີ່ຂໍຄວາມລັບທັງປວງ ແລະແກ້ຂໍຄວາມຍາກລຳບາກທັງໝົດ.
ຜູ້ທີ່ບໍ່ຕົກໃຈຮັບແສງສະຫວ່າງ ແລະດຳເນີນໃນແສງສະຫວ່າງ
ຈະບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມລັບແຫ່ງຄວາມເປັນທາງຂອງພຣະເຈົ້າ;
ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ລົງເລໃນການຍົກເອົາໄມ້ກາງແຂນຂຶ້ນ ແລະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ
ຈະເຫັນແສງສະຫວ່າງໃນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ." The Southern Watchman, April 4, 1905.

ຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບມະນຸດ ກໍເອີ້ນອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ "ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມຍ່າຕາງຕຳພຣະເຈົ້າ."

ແລະໂດຍປາສະຈາກຂໍ້ຕ້ອງ ຄວາມລຶກລັບແຫ່ງຄວາມສຳແດງຄວາມເຄົາລົບພຣະເຈົ້ານັ້ນຍັງໃຫຍ່ນັກ:
ພຣະເຈົ້າໄດ້ບຳກົດໃນເນື້ອຫນັງ, ຖືກປະກາດວ່າຊອບທຳໃນພຣະວິນຍານ, ບັນດາທູດສະຫວັນໄດ້ເຫັນ,
ຖືກປະກາດແກ່ບັນດາຄົນຕ່າງຊາດ, ຖືກເຊື່ອໃນໂລກ, ຖືກຮັບຊັບໃນພຣະສິຣິ. 1 ຕຳລິມທຽວ 3:16

"ຄວາມລຶກລັບ" ນັ້ນຖືກເຊື່ອງໄວ້ຈົນເຖິງຄົນສຸດທ້າຍ, ເມື່ອບັນດາຜູ້ສັດຊື້ເຫັນວ່າ
ຄຳສອນເລື່ອງການຮັບສະພາບເປັນມະນຸດ ເປັນໂອເມກາຂອງວັນຊະບາຕິວັນທິຈັດ.

ແມ່ນແຕ່ຄວາມລຶກລັບທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ອນໄວ້ຕະຫຼອດຫຼາຍຍຸກຫຼາຍສະໄໝ ແລະຫຼາຍຊົວຄົນ,
ແຕ່ບັດໃດໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ປະຈຳແກ່ບັນດາວິສຸດຊົນຂອງພຣະອົງ; ແກ່ພວກເຂົານັ້ນ
ພຣະເຈົ້າຊົງປະສົງຈະໃຫ້ຮູ້ວ່າ
ຄວາມຮັ່ງມີແຫ່ງສະຫງ່າລາສີຂອງຄວາມລຶກລັບນັ້ນໃນທຳມະກາງຄົນຕ່າງຊາດແມ່ນຢ່າງໃດ; ຊົງກໍຄື
ພຣະຄຣິດສະຖິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ, ຊົງເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງສະຫງ່າລາສີ. ໂກໂລຊາຍ 1:26, 27.

ເປັນການເໝາະສົມທີ່ໂກໂລຊາຍ 1:26 ໄດ້ກ່າວເຖິງ "ຄວາມລຶກລັບ" ທີ່ "ໄດ້ຖືກປິດບັງໄວ້,"
ແຕ່ຄວາມລຶກລັບນັ້ນ "ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ປະຈຳແຈ້ງ" ໃນວັນສຸດທ້າຍ.
ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຖືກເຮັດໃຫ້ປະຈຳແຈ້ງເມື່ອຄຳພະຍາກອນຖືກເປີດຜະນຶກ,
ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນດານເຮອນ ບົດ 12 ບ່ອນທີ່ໃນຕອນສຸດຂອງ 1,260 ວັນ, ໃນເວລາອັນເປັນທີ່ສຸດທ້າຍ
ຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງຖືກເປີດຜະນຶກ.
ຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຖືກປິດບັງມາຕະຫຼອດຫຼາຍຊົວອາຍຸຄົນນັ້ນຖືກເປີດຜະນຶກ,
ແລະຄຳພະຍາກອນນັ້ນຄືຄວາມຈິງ ຊົງເມື່ອຖືກເປີດຜະນຶກແລ້ວ ກໍເປັນ "ລັດສະໝີ"
ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງແກ່ພວກຄົນຕ່າງຊາດໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ຄວາມລຶກລັບນັ້ນຄືພຣະຄຣິດຢູ່ໃນພວກທ່ານ ຊົງເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງລັດສະໝີ,
ຊົງສຳເລັດລົງໃນວັນເວລາແຫ່ງການເປົ້າແກຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດ.

ແຕ່ໃນສະໄໝແຫ່ງສຽງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດ, ເມື່ອທ່ານຈະເລີ່ມເປົ້າແກ,
ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດໄປ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກາດໄວ້ແກ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ຄື
ພວກຜູ້ພະຍາກອນ. ພຣະນິມິດ 10:7

ເປັນການເໝາະສົມຢ່າງຍິ່ງທີ່ສຽງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດເລີ່ມດັງຂຶ້ນໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທີ່ຈັດ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນ ພຣະນິມິດ 10:7.

ທູດສະຫວັນອົງທິຈັດຍັງຖືກສະແດງວ່າເປັນວິບັດຄັ້ງທີສາມອີກດ້ວຍ,
ແລະວິບັດສອງຄັ້ງທຳອິດແມ່ນອິດສະລາມ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນພະຍານສອງປະການວ່າວິບັດຄັ້ງທີສາມແມ່ນອິດສະລາມ.
ຄວາມລັກລັບຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ສຳເລັດລົງເມື່ອແກ່ເຂົ້າສັດຂອງອິດສະລາມກຳລັງດັ່ງຂຶ້ນ.

ໃນປະຫວັດຂອງແກ້ວແກ້ບທິຈັດ ຄຳສອນເລື່ອງການຊົງບັງເກດເປັນມະນຸດ
ຊົງເປັນຄວາມລັບຂອງພຣະຄຣິດຢູ່ໃນທ່ານ ຫຼັງການຮວມກັນຂອງພຣະພາບກັບມະນຸດສະພາບ
ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໂດຍພຣະຄຣິດເມື່ອພຣະອົງຊົງຮັບເອົາເນື້ອໜັງມະນຸດໄວ້ໃນພຣະອົງເອງ;
ບັນດາຜູ້ສະໜັກທີ່ຈະຢູ່ໃນຈຳນວນໜຶ່ງແສນສະຫຼັບສິ້ນ ຈະຖືກທົດສອບວ່າ
ພວກເຂົາມີນ້ຳມັນແລະຄວາມເຊື່ອອັນຈຳເປັນເພື່ອເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດທິບໍ່. ຖ້າພວກເຂົາລັງເລ
ຄວາມມັດຈະຕົກມາເທິງພວກເຂົາ;
ຖ້າພວກເຂົາຕິດຕາມພຣະເມສານອ້ຍໄປບ່ອນໃດກໍ່ຕາມທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ
ພວກເຂົາຈະຖືກນຳໃຫ້ເບິ່ງເຂົ້າໄປໃນຫົບພັນທະສັນຍາ. ໃນຫົບນັ້ນ
ພວກເຂົາຈະພົບຄຳສອນເລື່ອງວັນຊະບາໂຕຂອງວັນທິຈັດ ແລະຄຳສອນເລື່ອງການຊົງບັງເກດເປັນມະນຸດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຄຳສອນສອງປະການນີ້ຈະມີຄວາມສຳຄັນພຽງໃດກໍ່ຕາມ,
ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍກຳລັງເນັ້ນບໍ່ແມ່ນແສງສະຫວ່າງອັນເປັນອາລະພາແລະໄອເມກາ, ແຕ່ແມ່ນວ່າສາດສະດາພະຍາກອນ
ຍິ່ງໄດ້ພັນລະນາວ່າປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານແຫ່ງສະຫວັນ
ແລະມອງເຂົ້າໄປໃນຫົບແຫ່ງພັນທະສັນຍາ. ຈະຕ້ອງມີຈຸດໜຶ່ງໃນປະຫວັດຂອງໜຶ່ງແສນສະຫຼັບສິ້ນ,
ໃນວັນເວລາສຸດທ້າຍ, ທີ່ໜຶ່ງແສນສະຫຼັບສິ້ນຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດ
ເພື່ອເພັງພົບຕົວທິຖືກເປີດໄວ້.

ຖ້າທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຈະເຊື່ອວ່າບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ພັນລະນາປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ
ແລະພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ມີຄວາມເຊື່ອວ່າ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງເຕັມສ່ວນ ໃນທຸກດ້ານ
ພ່ຽມກັນກັບຜູ້ພະຍາກອນອື່ນໆທຸກຄົນໃນພຣະຄຳພີ—ແລ້ວການນຳໃຊ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໄດ້ສະແດງໄປນັ້ນ
ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຍອມຮັບວ່າເປັນຄວາມຈິງ. ຄົນໜຶ່ງແສນສະຫຼັບສິ້ນນັ້ນ ຈຳເປັນຕ້ອງຕິດຕາມພຣະຄຣິດ
ໂດຍຄວາມເຊື່ອ ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທິສຸດ ດັ່ງທີ່ ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວວ່າບັນດາຜູ້ສັດຊື້ໄດ້ກະທຳໃນວັນທີ 22
ຕຸລາ 1844. ໃນເວລານັ້ນໄດ້ບຳກົດມີສູ່ສອງພວກ ຄື ພວກທີ່ປະຕິເສດບໍ່ຍອມເຂົ້າໄປໂດຍຄວາມເຊື່ອ
ແລະພວກທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ.

“ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຊີ້ນຳໃຫ້ຫວນຄົນໄປຍັງການປະກາດເຖິງການສະເດັດມາຄັ້ງທຳອິດຂອງພຣະຄຣິດ.
ໂຍຮັນໄດ້ຖືກສົ່ງມາໃນຈົດວິນຍານແລະລົດເດດຂອງເອລີຢາ ເພື່ອຈັດຕັ້ງມາທາງຂອງພຣະເຢຊູ
ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຄຳພະຍານຂອງໂຍຮັນ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຄຳສອນຂອງພຣະເຢຊູ
ການຕັດຕົ້ນຂອງເຂົາຕໍ່ຂ່າວສານທີ່ທ່ານວາຍການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ວາງເຂົ້າໄວ້ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ສາມາດຍອມຮັບຫຼັກຖານອັນແຂງແຮງທີ່ສຸດໄດ້ໂດຍງ່າຍ
ວ່າພຣະອົງຄືພຣະເມຊີອາ. ຊາຕານໄດ້ນຳພາຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງໂຍຮັນໃຫ້ກ້າວໄກອອກໄປອີກ
ຈົນເຖິງຂັ້ນປະຕິເສດແລະຕອກພຣະຄຣິດໃສ່ໄມ້ກ້າງແຂນ. ໃນການກະທຳເຊັ່ນນີ້
ເຂົາໄດ້ວາງຕົນເອງໄວ້ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ອາດຮັບພຣະພອນໃນວັນເພນເຕກອດໄດ້
ຊົງພຣະພອນນັ້ນຈະໄດ້ສອນເຂົາເຖິງທາງເຂົ້າໄປສູ່ພຣະວິຫານສະຫວັນ.
ການທີ່ມື່ນໃນພຣະວິຫານຖືກລືກຂາດ
ໄດ້ສະແດງວ່າການຖວາຍບູຊາແລະພິທີບັນຍັດຂອງຊາວຢິວຈະບໍ່ຖືກຮັບອີກຕໍ່ໄປ.
ເຄື່ອງບູຊາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໄດ້ຖືກຖວາຍແລ້ວ ແລະໄດ້ຖືກຮັບໄວ້ແລ້ວ,
ແລະພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງໄດ້ສະເດັດລົງມາໃນວັນເພນເຕກອດ
ໄດ້ນຳຈົດໃຈຂອງພວກສາວົກຈາກພຣະວິຫານໃນໂລກ ໄປສູ່ພຣະວິຫານໃນສະຫວັນ

ບ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດເຂົ້າໄປໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະອົງເອງ
ເພື່ອປະທານຜົນປະໂຫຍດແຫ່ງການລົບລຸ້ນທຶນຂອງພຣະອົງແກ່ພວກສາວົກ.
ແຕ່ພວກຢິວຖືກີບະໄວ້ໃນຄວາມມືດມົນຢ່າງສົມເຊື່ອ.
ເຂົາໄດ້ສູນເສຍແສງສະຫວ່າງທັງໝົດທີ່ເຂົາອາດຈະໄດ້ມັກງ່ວກັບແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດ,
ແລະຍັງຄົງວາງໃຈໃນເຄື່ອງບູຊາແລະເຄື່ອງຖວາຍອັນໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງຕົນ.
ພຣະວິຫານໃນສະຫວັນໄດ້ເຂົ້າມາແທນທີ່ພຣະວິຫານໃນໂລກແລ້ວ,
ແຕ່ເຂົາບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເຖິງການບ່ຽນແປງນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ
ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ອາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການທີ່ພຣະຄຣິດຊົງກາງເກຍໃນສະຖານບໍລິສຸດ."

"ຫຼາຍຄົນເບິ່ງເສັ້ນທາງຂອງຊາວຢິວໃນການປະຕິເສດ ແລະ
ການຄົງພຣະຄຣິດໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນດ້ວຍຄວາມສະເພີງກົວ; ແລະ
ເມື່ອພວກເຂົາອ່ານປະຫວັດການຖືກດູໝືນຢ່າງນ່າລະອາຍຂອງພຣະອົງ, ພວກເຂົາກໍຄິດວ່າຕົນຮັກພຣະອົງ,
ແລະ ຄົງຈະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງເໝືອນທີ່ເປັນໄປໄດ້ກະທຳ, ຫຼືຄົງພຣະອົງເໝືອນທີ່ຊາວຢິວໄດ້ກະທຳ.
ແຕ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງອ່ານໃຈຂອງທຸກຄົນ
ໄດ້ນຳຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຢຊູທີ່ພວກເຂົາອ້າງວ່າມີນັ້ນມາເຂົ້າສູ່ການທົດສອບ. ສະຫວັນທັງປວງໄດ້ຜົ້າເບິ່ງກາ
ນຕອບຮັບຕໍ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດດ້ວຍຄວາມສົນໃຈອັນເລິກຊື່ງທີ່ສຸດ.
ແຕ່ຫຼາຍຄົນທີ່ປະກາດວ່າຕົນຮັກພຣະເຢຊູ ແລະ ຫຼິ້ນນ້ຳຕາເມື່ອອ່ານເລື່ອງໄມ້ກ້າງແຂນ,
ກັບເຍາະເຍີ້ຍຂ່າວດີລົງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ.
ແທນທີ່ຈະຮັບຂ່າວສານນັ້ນດ້ວຍຄວາມຊືນຊົມຍິນດີ, ພວກເຂົາກັບປະກາດວ່າມັນເປັນຄວາມຫຼົງຜິດ.
ພວກເຂົາຊົງຜູ້ທຶນການບາກົດມາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຂັບໄລ່ຄົນເຫຼົ່ານັ້ນອອກຈາກບັນດາຄຣິສຕະຈັກ.
ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຂ່າວສານທຳອິດ ຍ່ອມບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກຂ່າວສານທີ່ສອງ; ແລະ
ພວກເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄົນ, ຊຶ່ງມີໄວ້ເພື່ອຈັດຕຽມພວກເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໄປກັບ
ພຣະເຢຊູໂດຍຄວາມເຊື່ອເຂົ້າສູ່ຫ້ອງບໍລິສຸດທີ່ສຸດໃນພະວິຫານສະຫວັນ. ແລະ
ໂດຍການປະຕິເສດຂ່າວສານສອງປະການກ່ອນນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັດໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນມືດມົນລົງຈົ
ນບໍ່ສາມາດເຫັນແສງສະຫວ່າງໃດໆໃນຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ,
ຊຶ່ງສະແດງທາງເຂົ້າໄປສູ່ຫ້ອງບໍລິສຸດທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ
ດັ່ງທີ່ຊາວຢິວໄດ້ຄົງພຣະເຢຊູໄວ້ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນ, ຄຣິສຕະຈັກທີ່ມີແຕ່ຊື່ກໍໄດ້ຄົງຂ່າວສານເຫຼົ່ານີ້ໄວ້ເຊັ່ນກັນ;
ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເລື່ອງທາງເຂົ້າໄປສູ່ຫ້ອງບໍລິສຸດທີ່ສຸດ, ແລະ
ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການທຸນຂອງພຣະເຢຊູໃນທີ່ນັ້ນ.
ເໝືອນດັ່ງຊາວຢິວຜູ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາອັນໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງຕົນ,
ພວກເຂົາກໍຖວາຍຄຳອະທິຖານອັນໄຮ້ປະໂຫຍດຂຶ້ນໄປຍັງຫ້ອງນັ້ນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຈາກມາແລ້ວ; ແລະ
ຊາຕານ, ຜູ້ຟ້າໃຈໃນການລວງລວງນັ້ນ, ກໍ່ສວມລັກສະນະທາງສາສະໜາ, ແລະ
ຊັກນຳຈິດໃຈຂອງຄຣິສຕຽນຜູ້ອ້າງຕົນເຫຼົ່ານີ້ໄປຫາຕົນເອງ, ໂດຍກະທຳດ້ວຍລົດອຳນາດຂອງມັນ,
ດ້ວຍໝາຍສຳຄັນຕ່າງໆ ແລະ ການອັດສະຈັນອັນຫຼອກລວງ, ເພື່ອມັດພວກເຂົາໄວ້ໃນບ່ວງແຮ້ວຂອງມັນ."
Early Writings, 259–261.

ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ຊື່ໃຫ້ເຫັນຂະບວນການທົດສອບທີ່ອ່ອນໄຫວນັ້ນໄປໃນປະຫວັດຂອງໂຢຮັນ ຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ
ແລະຂອງພຣະຄຣິດ ຊຶ່ງສົນສຸດລົງດ້ວຍການທີ່ຊາວຢິວຢູ່ໃນຄວາມມືດມົນຢ່າງສົມບູນ
ເພື່ອໃຊ້ເປັນພາບປະກອບຂອງປະຫວັດດຽວກັນໃນສະໄໝຂອງພວກມົນເລໂຮທ໌
ຊຶ່ງເປັນປະຫວັດອານາພາຂອງຊົດສະເຕີໄວທ໌; ຜູ້ພະຍາກອນຍິງແຫ່ງຍຸກສຸດທ້າຍ.
ການທົດສອບຊີວິດຫຼືຄວາມຕາຍໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນຢູ່ທີ່ການເຂົ້າໄປໃນສະຖານບໍລິສຸດທີ່ສຸດ
ຫຼືການປະຕິເສດທີ່ຈະເຂົ້າໄປ.
ການປະຕິເສດດັ່ງກ່າວໄດ້ນຳຄວາມມືດມົນຢ່າງດຽວກັນມາແທນທີ່ພວກກະບົດໃນປະຫວັດຂອງພວກມົນເລໂຮທ໌
ດັ່ງທີ່ໄດ້ມາແທນທີ່ອາວຸດທີ່ກະບົດໃນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດ.

ພຣະເຢຊູຊົງສະແດງຕອນຈົບຂອງສົງໄສທາງຄຸນຄ່າຂອງສິ່ງນັ້ນຢູ່ສະເໝີ; ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອຊົດເຊີຍ
ໄວທໍາ ຖືກນຳເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດ ແລະໄດ້ເພິ່ງເບິ່ງຫົບພັນທະສັນຍາທີ່ເປີດຢູ່
ໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບການທົດສອບຂອງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ນັ້ນ ມັນຊື່ບອກວ່າ
ໜັງແສນສົໄພນັ້ນຈະຖືກທົດສອບໃນເລື່ອງການຕິດຕາມພຣະເມສານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງບໍລິສຸດທິສຸດ
ຫຼືນຳເຂົ້າໄປສູ່ຄວາມມັດອັນສົມບູນນິລັນດອນ. ຂໍ້ທັດຈົງນີ້ຕັ້ງຢູ່ເທິງຄວາມເຊື່ອທີ່ເຂົ້າໃຈວ່າ
ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໃນສະໄໝບູຮານກຳລັງພາບປະກອບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ
ເມື່ອພວກເຂົາເອງກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳພະຍານທີ່ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້. ຊົດເຊີຍໄວທໍາ
ສະແດງໃຫ້ເຫັນທັງສອງຈຳພວກ.

"ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນສະພາບແຕ່ງຄວາມຫົດຫູ່ທັດເທນີ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຝັນນິມົດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ປະທັບຢ່າງເລັກຊັ້ນໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນຄວາມຝັນນັ້ນ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນພຣະວິຫານແຫ່ງໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີຄົນຈຳນວນຫຼາຍກຳລັງຫຼັ່ງໄປເຂົ້າໄປ.
ມີເຕຢູດເຮົາໄປລີ້ພ້ອມຢູ່ໃນພຣະວິຫານນັ້ນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງຈະຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນເມື່ອເວລາຈະສິ້ນສຸດລົງ.
ທຸກຄົນທີ່ຍັງຄົງຢູ່ພາຍນອກຈະສູນເສຍໄປຕະຫຼອດການ. ຝຽງຊົນມະຫາຊົນທີ່ຢູ່ພາຍນອກ
ຊຶ່ງຍັງດຳເນີນໄປຕາມວິທີທາງອັນຫຼາກຫຼາຍຂອງຕົນ
ໄດ້ເຢາະເຍື້ອແລະເຍາະເຍື້ອຜູ້ທີ່ກຳລັງເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະບອກແກ່ເຂົາວ່າ
ແຜນການແຫ່ງຄວາມປອດໄພນີ້ເປັນກົນອຸປະກອນແຫ່ງການຫຼອກລວງອັນແບບຍືນ
ແລະແທ້ຈິງແລ້ວບໍ່ມີພ້ອມອັນໃດເລີຍທີ່ຈະຕ້ອງຫຼີກໄປ.
ພວກເຂົາຍັງໄດ້ເຂົ້າຈັບບາງຄົນໄວ້ເພື່ອຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ເຂົາຮັບເຂົ້າໄປພາຍໃນກຳແພງ."

"ດ້ວຍຄວາມຢ້ານວ່າຈະຖືກເຍາະເຍື້ອ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຄວນລໍຖ້າຈົນກວ່າຝຽງຊົນຈະແຍກຍ້າຍໄປ,
ຫຼືຈົນກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດເຂົ້າໄປໂດຍທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສັງເກດເຫັນ.
ແຕ່ຈຳນວນຜູ້ຄົນກັບເພີ່ມຂຶ້ນແທນທີ່ຈະຫຼຸດລົງ, ແລະດ້ວຍຄວາມຢ້ານວ່າຈະຊ້ຳເກີນໄປ,
ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮັບອອກຈາກເຮືອນ ແລະຜ່າໄປທຳມະການຝຽງຊົນ.
ໃນຄວາມກັງວົນທີ່ຈະໄປໃຫ້ຮອດພຣະວິຫານ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັງເກດ
ຫຼືໃສ່ໃຈຝຽງຊົນທີ່ຫ້ອມລ້ອມຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນອາຄານນັ້ນ,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າພຣະວິຫານອັນໃຫຍ່ຫຼວງນັ້ນຖືກຄຳຊົ່ວໂດຍເສົາໃຫຍ່ອັນດຽວ,
ແລະເທື່ອນັ້ນມີລູກແກະຕົວໜຶ່ງຖືກຜູກໄວ້ ຊຶ່ງຖືກທຳຮ້າຍຈົນແຕ່ຫຼາກແຫລ່ງ ແລະເລືອດໄຫຼ.
ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນເບິ່ງເໝືອນຈະຮູ້ວ່າ ລູກແກະຕົວນີ້ໄດ້ຖືກຈັກຂາດ
ແລະຖືກຟັກຊ້ຳເພາະເຫດແກ່ພວກເຮົາ.
ທຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຈະຕ້ອງມາຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າລູກແກະນັ້ນ ແລະສາລະພາບບາບຂອງຕົນ."

"ຢູ່ກ່ອນໜ້າລູກແກະນັ້ນເລັກນ້ອຍ ມີຫຼັກຖານສູງຕັ້ງຢູ່ ແລະເທິງທີ່ນັ້ນມີຄະນະໜຶ່ງນັ່ງຢູ່
ເບິ່ງມີຄວາມສຸກຢ່າງຍິ່ງ. ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສະຫວັນເໝືອນດັ່ງສ່ອງສະທ້ອນເທິງໃບໜ້າຂອງເຂົາ
ແລະເຂົາໄດ້ສັ່ນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະຂັບຮ້ອງບົດເພງແຫ່ງການຂອບພຣະຄຸນອັນເປັນສຸກ
ຊຶ່ງຟັງຄຳຍຕັ້ງດົນຕີຂອງທຸດສະຫວັນ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າລູກແກະ,
ສາລະພາບບາບຂອງຕົນ, ໄດ້ຮັບການອະໄພແລ້ວ, ແລະບັດນີ້ກຳລັງຄອຍຖ້າດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ
ໃນຄວາມຄາດຫວັງວ່າຈະມີເຫດການອັນນຳຊົນບາບບາງປະການເກີດຂຶ້ນ."

"ແມ່ນແຕ່ຫຼັກຖານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປໃນອາຄານນັ້ນແລ້ວ, ຄວາມຢ້ານກົວຄອບງຳຂ້າພະເຈົ້າ,
ແລະມີຄວາມຮູ້ສຶກອັບອາຍວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງຖອມຕົນລົງຕໍ່ໜ້າຄົນເຫຼົ່ານີ້.
ແຕ່ເບິ່ງຄວາມພະລັງບາງຢ່າງບັງຄັບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ,
ແລະກຳລັງຄອຍໆເຄື່ອນຕົວອ້ອມເສົາເພື່ອຈະໄປປະເຊີນໜ້າກັບລູກແກະ, ເມື່ອແຕ່ໄດ້ດັງຂຶ້ນ,
ພຣະວິຫານກສັນສະເທືອນ, ສຽງໂຮ່ຮ້ອງແຫ່ງໃຊ້ຄະນະກໍດັງຂຶ້ນຈາກບັນດາຜູ້ບໍລິສຸດທິຊົມມຸມກັນຢູ່
ແສງສະຫວ່າງອັນນຳສະພິງກົວໄດ້ສ່ອງຕາມອາຄານນັ້ນ, ແລ້ວທຸກສິ່ງກໍກາຍເປັນຄວາມມັດອັນເຂັ້ມຂຶ້ນ."

ຜູ້ຄົນທີ່ເປັນສຸກເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຫາຍໄປພ້ອມກັບແສງສະຫວ່າງນັ້ນໝົດແລ້ວ,
ແລະຂ້າພະເຈົ້າຖືກປະໂຫຍດຕາມລຳພັງໃນຄວາມສະຫງົດອັນນຳສະຫວັນຂອງຄົນ.
ຂ້າພະເຈົ້າຕື່ນຂຶ້ນມາດ້ວຍຄວາມທຸກລະທົມໃນຈິດໃຈ
ແລະເກືອບຈະຊັກຈູງໃຈຕົນເອງບໍ່ໄດ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກຳລັງຜັນຢູ່.
ມັນເບິ່ງບານກັບວ່າຊະຕາກຳແຫ່ງການພົນາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ແນ່ນອນແລ້ວ,
ວ່າພຣະວິນຍານແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄປແລ້ວ ແລະຈະບໍ່ຫວນຄືນມາອີກເລີຍ."

"ບໍ່ດົນຫຼັງຈາກນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜັນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.
ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນບານດັ່ງກ່າວກຳລັງນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມສົນຫວັງອັນລຽບລົມ ໂດຍເອົາໃບໜ້າຊຸກໄວ້ໃນສອງຝ່າມ
ແລະໂຕຕອງຢູ່ໃນໃຈດັ່ງນີ້ວ່າ: ຖ້າພຣະເຢຊູຢູ່ເທິງໂລກນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປຫາພຣະອົງ,
ຈະຖືມືຕົນລົງແທບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ,
ແລະຈະທູນເລົ່າຄວາມທຸກລຳບາກທັງໝົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແກ່ພຣະອົງ. ພຣະອົງຈະບໍ່ຫັນຫົວຈາກຂ້າພະເຈົ້າ,
ພຣະອົງຈະຊົງເມດຕາຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະຮັກແລະຮັບໃຊ້ພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ໃນຂະນະນັ້ນເອງ
ປະຕູໄດ້ເປີດອອກ ແລະບຸກຄົນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີຮູບລັກແລະໃບໜ້າອັນງົດງາມໄດ້ເຂົ້າມາ.
ທ່ານໄດ້ເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມສົງສານ ແລະກ່າວວ່າ: 'ທ່ານປາດຖະໜາຈະເຫັນພຣະເຢຊູບໍ?
ພຣະອົງຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະທ່ານສາມາດເຫັນພຣະອົງໄດ້' ຖ້າທ່ານປາດຖະໜາ. ຈົ່ງນຳເອົາທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານມີ
ແລະຕັດຕາມຂ້າພະເຈົ້າມາ.'"

"ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນສົງນີ້ດ້ວຍຄວາມຊຸມໃຈ ແລະໄດ້ຮັບຮອດມຸມສົນອ້ອຍທັງໝົດຂອງຂ້ານ້ອຍ ທຸກສິ່ງອັນມີຄຳທີ່ຂ້ານ້ອຍຖະໜາອມໄວ້
ແລະໄດ້ຕັດຕາມຜູ້ນຳທາງຂອງຂ້ານ້ອຍໄປ. ລາວໄດ້ນຳຂ້ານ້ອຍໄປຫາບັນດາຫົວ
ແລະເບິ່ງຄືວ່າບອບບາງອ່ອນແອ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນບັນດາບັນ
ລາວໄດ້ຕົວຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຈ້ອງສາຍຕາຂຶ້ນເບື້ອງເທິງໄວ້ຢ່າງໜັ້ນຄົງ ຢ້ານວ່າຂ້ານ້ອຍຈະຮູ້ສຶກວຽນຫົວ
ແລະຕົກລົງມາ. ຫຼອຍຄົນອື່ນທີ່ກຳລັງປິ່ນຂຶ້ນທາງຊັ້ນນັ້ນໄດ້ຕົກລົງກ່ອນຈະໄປເຖິງຍອດ."

"ໃນທີ່ສຸດ ພວກເຮົາໄດ້ມາເຖິງຂຶ້ນສູດທ້າຍ ແລະໄດ້ຍິນຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູບານໜຶ່ງ. ໃນທີ່ນີ້
ຜູ້ນຳທາງຂອງຂ້ອຍໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ອຍວາງທຸກສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໄດ້ນຳມາກັບຕົນໄວ້.
ຂ້ອຍຈຶ່ງວາງມັນລົງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ; ແລ້ວທ່ານກໍ່ເປີດປະຕູ ແລະບອກໃຫ້ຂ້ອຍເຂົ້າໄປ. ໃນຊົ່ວຂະນະໜຶ່ງ
ຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ຍິນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຢຊູ ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ໄລຍະທີ່ຈະຈຳຜົດພຣະພັກອັນງົດງາມນັ້ນ.
ພຣະສຳແດງແຫ່ງພຣະເມດຕາກຸສົນ ແລະພຣະສັອຣິສົງຳ ນັ້ນຈະເປັນຂອງຜູ້ອື່ນໄປບໍ່ໄດ້.
ເມື່ອສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງທອດລົງເທິງຂ້ອຍ ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ໃນທັນທີວ່າ
ພຣະອົງຊົງຊາບທຸກສະພາບການໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ
ແລະທຸກຄວາມຄິດພາຍໃນກັບຄວາມຮູ້ສຶກທັງປວງຂອງຂ້ອຍ."

"ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມປົກປັ້ງຕົນເອງຈາກພຣະເນດຂອງພຣະອົງ
ເພາະຮູ້ສຶກວ່າຕົນບໍ່ອາດທົນຕໍ່ພຣະເນດທີ່ພິເສດຄົນຫນ້າໄດ້,
ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ພ້ອມດ້ວຍຮອຍຍືມ ແລະໄດ້ວາງພຣະຫັດເທິງຫົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວກ່າວວ່າ:
'ຢ່າຢ້ານເລີຍ.' ສຽງອັນຫວານຊື່ນຂອງພຣະອົງໄດ້ສັ່ນສະເທືອນດວງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ດ້ວຍຄວາມສຸກທີ່ມັນບໍ່ເຄີຍປະສົບມາກ່ອນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕື່ນໃຈດີກ່ວາຈະເອີ້ນຄຳໃດອອກມາໄດ້
ແຕ່ເມື່ອຖືກຄວາມຮູ້ສຶກອັນທົ່ວມທົນຄອບງຳ ຈຶ່ງລົ້ມລົງໝອບຢູ່ແທບພຣະບາດຂອງພຣະອົງ.
ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານອນຢູ່ທີ່ນັ້ນຢ່າງສົມເຊື່ອງກຳລັງ
ພາບເຫດການແຫ່ງຄວາມງາມແລະສະຫງ່າລາສີໄດ້ຜ່ານໄປຕໍ່ໜ້າຂ້າພະເຈົ້າ
ແລະຂ້າພະເຈົ້າຄຶດຖືວ່າໄດ້ໄປເຖິງຄວາມບອດໄພແລະສັນຕິສຸກແຫ່ງສະຫວັນແລ້ວ. ໃນທີ່ສຸດ
ກຳລັງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກັບຄືນມາ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ລຸກຂຶ້ນ.
ພຣະເນດອັນເປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູຍັງຄົງຈ້ອງຢູ່ເທິງຂ້າພະເຈົ້າ

ແລະຮອຍຍືມຂອງພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງມາຈົດຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຊືນບານ.
ການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄາລະວະອັນບໍ່ລົບລຽດ
ແລະຄວາມຮັກອັນບໍ່ອາດພັນລະນາໄດ້.”

“ບັດນີ້ຜູ້ນຳທາງຂອງຂ້ານ້ອຍໄດ້ເປີດປະຕູ ແລະພວກເຮົາທັງສອງກໍອອກໄປ.
ທ່ານໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເກັບເອົາຂອງທັງໝົດອີກຄັ້ງທີ່ຂ້ານ້ອຍໄດ້ວາງໄວ້ຂ້າງນອກ. ເມື່ອເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວ,
ທ່ານກໍຍືນເຊືອກສີຂຽວເສັ້ນໜຶ່ງທີ່ມີວັນໄວ້ແນ່ນຫນ້າໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ.
ທ່ານໄດ້ຊີ້ແນະໃຫ້ຂ້ານ້ອຍວາງມັນໄວ້ໃກ້ກັບຫົວໃຈຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ແລະເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ຂ້ານ້ອຍປາຖະໜາຈະເຫັນພຣະເຢຊູ ໃຫ້ນຳມັນອອກຈາກອີກ
ແລ້ວຍົກມັນອອກໃຫ້ສູດ. ທ່ານໄດ້ເຕືອນຂ້ານ້ອຍວ່າ ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ມັນຄົງຢູ່ໃນສະພາບມຸ້ງໄວ້ເປັນເວລາດົນ,
ຍ້າຍວ່າມັນຈະກາຍເປັນປົມ ແລະຍາກທີ່ຈະຄົ້ນໃຫ້ກັບ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ວາງເຊືອກນັ້ນໄວ້ໃກ້ຫົວໃຈ
ແລະລົງບັນໄດແຄບງນັ້ນດ້ວຍຄວາມຊືນຊົມຍິນດີ, ສັນລະເສີນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະບອກແກ່ທຸກຄົນທີ່ຂ້ານ້ອຍພົບວ່າ ພວກເຂົາຈະພົບພຣະເຢຊູໄດ້ທຳໃດ.
ຄວາມຝັນນີ້ໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງແກ່ຂ້ານ້ອຍ. ໃນຄວາມຄິດຂອງຂ້ານ້ອຍ
ເຊືອກສີຂຽວນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມເຊືອ,
ແລະຄວາມງົດງາມພ້ອມທັງຄວາມຮຽບງ່າຍແຫ່ງການວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ
ກໍເລີ່ມສ້ອງແສງແກ່ຈິດວິນຍານຂອງຂ້ານ້ອຍ.” Testimonies, volume 1, 27–29.

ນັບຈາກຕອນສິ້ນສຸດຂອງການປະຊຸມຄ້າຍທີ່ Exeter ໃນວັນທີ 17 ສິງຫາ ຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ ໃນປີ 1844
ມີຫົກສິບຫົກວັນ. ຫົກສິບຫົກວັນນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງໄລຍະເວລາຂອງການປະກາດ
“ສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນ,” ແລະໃນບໍລິບົດຂອງອຸປະມາເລື່ອງພິມມະຈາຣີສິບຄົນ
ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນໄດ້ປະກາດຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ມີນ້ຳມັນ,
ແລະຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນບໍ່ໄດ້ປະກາດຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ກໍບໍ່ມີນ້ຳມັນ.

ໃນຄໍາອຸປະມານັ້ນ, ການສົມລົດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າ.
ການສົມລົດຕາມກົດໝາຍໄດ້ຖືກກະທຳຂຶ້ນ ແລ້ວທຸກຄົນກໍກັບບ້ານ
ແລະຄອຍຖ້າຈົນກວ່າບົດາຂອງເຈົ້າບ່າວຈະຕັດສິນວ່າ
ການເຮັດໃຫ້ການສົມລົດສົມບູນນັ້ນເປັນທີ່ອອກຮັບໄດ້ຫຼືບໍ່. ການນອກໃຈລະຫວ່າງການສົມລົດຄັ້ງທຳອິດ
ແລະພິທີຄັ້ງທີສອງໃນເວລາທຸ່ງຄົນ ຖືວ່າເປັນການຫຼົ້ມຊຸ້ ເວລາແຫ່ງການລໍຖ້ານັ້ນ
ອີງຢູ່ກັບການທີ່ບົດາຂອງເຈົ້າບ່າວຄອຍເບິ່ງວ່າ ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນແກ່ເຈົ້າສາວໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ.
ນາງກຳລັງຖືພາຢູ່ຫຼື?

ເມື່ອບົດາໄດ້ຕັດສິນວ່າທຸກຢ່າງພ້ອມດີແລ້ວ, ຂະບວນແຕ່ຍາມທຸ່ງຄົນກໍເລີ່ມຂຶ້ນ,
ແລະມັນເລີ່ມຂຶ້ນໃນເວລາກາງຄືນເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມຮ້ອນອັນບໍ່ມີຄົນໃນຕອນກາງວັນຂອງປາເລສະຕິນ.
ດ້ວຍເຫດນີ້, ບັນດາຜູ້ຕິດຕາມເຈົ້າສາວ, ຄືພວກຍິງພິມມະຈັນໃນຄໍາອຸປະມາ,
ຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີໂຄມໄຟຂອງຕົນເອງ ແລະນຳມັນສຳຮອງໄວ້ພ້ອມ
ເພື່ອລໍຖ້າສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄົນທີ່ປະກາດວ່າຂະບວນແຕ່ໄປສູ່ພິທີສົມລົດໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນແລ້ວ,
ເພາະວ່າພິທີນັ້ນຈະຈັດຂຶ້ນໃນເວລາກາງຄືນ. ທີ່ Exeter ສຽງຮ້ອງຍາມທຸ່ງຄົນໄດ້ມາເຖິງ,
ແລະທ່ານຈະມີນ້ຳມັນພຽງພໍພ້ອມສຳລັບຂະບວນແຕ່ ຫຼືບໍ່ມີ.

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ອອກຈາກ Exeter ພ້ອມດ້ວຍຂ່າວສານນັ້ນ
ພວກເຂົາກໍກຳລັງສະແດງເຖິງຊົນຊາດໜຶ່ງຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກປະທັບຕາ.
ບາງຄົນມີນ້ຳມັນພຽງພໍທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມພິທີສົມລົດໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844, ແລະບາງຄົນບໍ່ມີ.
ຫົກສິບຫົກວັນນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ
ເມື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປະທັບຕາຈົນເຖິງປະຕູທີ່ປິດແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ຖ້າພວກເຂົາມີນ້ຳມັນໃນປະລິມານທີ່ຖືກຕ້ອງ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າໄປໂດຍຄວາມເຊື່ອໃນບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດ.
ຊົດສະເຕີ White ໄດ້ສະແດງເຖິງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດໃນວັນສຸດທ້າຍ,
ແລະໃນປະຫວັດ alpha ຂອງນາງ

ມັນເປັນການທົດສອບແຫ່ງຊີວິດທີ່ຄວາມຕາຍທີ່ກ່ຽວພັນກັບການເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດໂດຍຄວາມເຊື່ອ.
ໃນວັນສຸດທ້າຍ ໜຶ່ງແສນສິນຄ້າຈະຖືກທົດສອບວ່າ
ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໄປໃນບ່ອນບໍລິສຸດທີ່ສຸດໂດຍຄວາມເຊື່ອຫຼືບໍ່.
ມັນເປັນການທົດສອບແຫ່ງຊີວິດທີ່ຄວາມຕາຍອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ໃນການຊຳລະພຣະວິຫານນັ້ນ ພຣະເຢຊູກຳລັງປະກາດພັນທະກົດຂອງພຣະອົງໃນຖານະພຣະເມຊີອາ
ແລະກຳລັງເຂົ້າສູ່ພຣະລາຊກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະວິຫານນັ້ນ
ຊຶ່ງຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອເປັນທີ່ສະຖິດຂອງການປະທັບຢູ່ແຫ່ງພຣະເຈົ້າ
ຖືກກຳນົດໃຫ້ເປັນບົດຮຽນອັນເປັນຮູບປະທຳສຳລັບອົງສາເອນ ແລະສຳລັບໂລກ.
ນັບແຕ່ອະນັນການນັດນັດອອກມາ ນີ້ເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ທຸກສິ່ງຊີວິດທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງ
ຕັ້ງແຕ່ເສຣາຟຼເຊສະຫວ່າງແລະບໍລິສຸດ ຈົນເຖິງມະນຸດ
ຄວນຈະເປັນພຣະວິຫານສຳລັບການສະຖິດຢູ່ພາຍໃນຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ. ເນື່ອງດ້ວຍຄວາມບາບ
ມະນຸດຊາດຈຶ່ງຢຸດເຊົາທີ່ຈະເປັນພຣະວິຫານສຳລັບພຣະເຈົ້າ. ຫົວໃຈຂອງມະນຸດ
ທີ່ຖືກຄວາມຊົ່ວເຮັດໃຫ້ມີດິມົນ ແລະເປືອນເປືະ ບໍ່ໄດ້ສະແດງສະຫງ່າຮາສີຂອງພຣະຜູ້ຊົງພຣະເຈົ້າອີກຕື່ມ.
ແຕ່ໂດຍການຮັບສະພາບເປັນມະນຸດຂອງພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າ
ພຣະປະສົງຂອງສະຫວັນກໍສຳເລັດຄົບຖ້ວນ. ພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ໃນມະນຸດຊາດ
ແລະໂດຍພຣະຄຸນແຫ່ງຄວາມລອດ ຫົວໃຈຂອງມະນຸດກໍກາຍເປັນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. ພຣະ
ເຈົ້າຊົງກຳນົດໃຫ້ພຣະວິຫານໃນເຢຣູຊາເລັມເປັນພະຍານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເຖິງຈຸດໝາຍອັນສູງສົ່ງທີ່ເປີດໄວ້ສຳ
ລັບທຸກດ້ວງຈິດ.

ແຕ່ພວກຢິວບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈນັ້ນສຳຄັນຂອງອາຄານຊຶ່ງພວກເຂົາພາກພູມໃຈຢ່າງຫຼວງຫຼາຍນັ້ນ.
ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍອມມອບຕົນເອງເປັນພຣະວິຫານອັນບໍລິສຸດສຳລັບພຣະວິນຍານອົງບໍລິສຸດ.
ລານພຣະວິຫານໃນເຢຣູຊາເລັມ ທີ່ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມອົກະທັກຂອງການຊື້ຂາຍອັນບໍ່ບໍລິສຸດ
ເປັນພາບແທນອັນຖືກຕ້ອງຢ່າງຍິ່ງຂອງພຣະວິຫານແຫ່ງຈິດໃຈ
ທີ່ຖືກເຮັດໃຫ້ເປືອນເປືະໂດຍການສະຖິດຢູ່ຂອງຕົນຫາທາງເນື້ອໜັງ ແລະຄວາມຄິດອັນບໍ່ບໍລິສຸດ.”

“ໃນການຊຳລະພຣະວິຫານໃຫ້ພົ້ນຈາກພວກຜູ້ຊື້ແລະຜູ້ຂາຍຂອງໂລກນີ້
ພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດພັນທະກົດຂອງພຣະອົງ
ໃນການຊຳລະຈິດໃຈໃຫ້ພົ້ນຈາກມົນທົນແຫ່ງບາບ,—ຈາກຄວາມບາຖະໜາຜ່າຍໂລກ,
ຈາກຕົນຫາອັນແທ້ແກ່ຕົວ, ຈາກນິເສຊົວຮ້າຍທີ່ເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານເສື່ອມຊາມ. ມາລາຄີ 3:1–3 ຖືກອ້າງ.”
The Desire of Ages, 161.

“ຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທຸດສະຫວັນອີກອົງໜຶ່ງລົງມາຈາກສະຫວັນ
ມີອຳນາດຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່; ແລະແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ສ້ອງສະຫວ່າງດ້ວຍລັດສະໝີຂອງທ່ານ.
ແລະທ່ານໄດ້ຮ້ອງປະກາດດ້ວຍສຽງອັນແຂງກ້ວາ, ບາບໂລນໃຫຍ່ໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ, ໄດ້ລົ້ມລົງແລ້ວ,
ແລະໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກຜູ້ຮ້າຍ’ (ພຣະນິມິດ 18:1, 2).
ນີ້ແມ່ນຂ່າວສານດຽວກັນທີ່ທຸດສະຫວັນອົງທີ່ສອງໄດ້ປະກາດ. ບາບໂລນໄດ້ລົ້ມລົງ, ‘ເພາະວ່ານາງໄດ້ເຮັດໃຫ້
ບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງດິນແຫຼ້ງແຫ່ງຄວາມພິລດອັນເນື່ອງຈາກການຫຼົ້ມຊື້ຂອງນາງ’ (ພຣະນິມິດ 14:8).
ເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຫຍັງ?—ແມ່ນຄຳສອນອັນຜິດພາດຂອງນາງ.
ນາງໄດ້ມອບອັນສະບາໄຕອັນບອມໃຫ້ແກ່ໂລກແທນອັນສະບາໄຕແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່, ແລະໄດ້ກ່າວຊຳຄ
ວາມເທັດທຸກຕາມໄດ້ບໍ່ອອກແກ່ເອວາເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນເອເດນ—ຄວາມບໍ່ຕາຍຕາມທຳມະຊາດຂອງຈິດວິນ

ຍານ. ຄວາມຜິດພາດອີກຫຼາຍປະການທີ່ມີລັກສະນະດຽວກັນ ນາງໄດ້ແຜ່ກະຈາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງຂວາງ, 'ສອນບັນຍັດຂອງມະນຸດເປັນຄຳສອນ' (ມັດທາຍ 15:9).

"ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເລີ່ມພຣະລາຊກິດສາທາລະນະຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງໄດ້ຊຳລະພຣະວິຫານໃຫ້ພັນຈາກການລົບຫລ່ຽມເປັນການດູໝືນສົງສັກສິດ. ໃນບັນດາການກະທຳສຸດທ້າຍແຫ່ງພຣະລາຊກິດຂອງພຣະອົງ ຄືການຊຳລະພຣະວິຫານເປັນຄັ້ງທີສອງ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນພຣະລາຊກິດສຸດທ້າຍເພື່ອການເຕືອນໄລກ ຈົ່ງມີການເອີ້ນສອງຄັ້ງທີ່ແຈ້ງຊັດໄປຍັງຄຣິດຕະຈັກທັງຫລາຍ. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງແມ່ນ, 'ບາບໂລນໄດ້ລົ້ມແລ້ວ, ໄດ້ລົ້ມແລ້ວ, ນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ, ເພາະນາງໄດ້ຮັດໃຫ້ຊາດທັງບວງດົມເຫລົ່າແຫ່ງພຣະພໍ່ໃລດອັນເກີດຈາກການຜິດປະເພນີຂອງນາງ' (ພຣະນິມົດ 14:8). ແລະໃນສຽງຮ້ອງອັນດັງກ່ອນຂອງຂ່າວສານທູດສະຫວັນອົງທີສາມ ມີສຽງຫນຶ່ງດັງມາຈາກສະຫວັນກ່າວວ່າ, 'ປະຊາກອນຂອງເຮົາເອີຍ, ຈົ່ງອອກມາຈາກນາງ, ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນບາບຂອງນາງ, ແລະເພື່ອພວກເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໄພພິບັດຂອງນາງ. ເພາະບາບຂອງນາງໄດ້ກ້ອງພູນຂຶ້ນເຖິງສະຫວັນແລ້ວ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງລະນຶກເຖິງຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງນາງ' (ພຣະນິມົດ 18:4, 5)." Selected Messages, book 2, 118.